

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך יא , תש"כ

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

לעניין „פוסחים על שתי הסעיפים“

מר דניאל לייבל משיג ב„לשוננו לעם“ חוברת ק—קא על מסקנתי בחוברת צט, שהביטוי „עד מתי אתם פסחים על שתי הסעיפים“ (מ"א יח, כא) איננו ביטוי של משל אלא משפט תיאורי רגיל, המתאר עצמים ופעולות שהיו לעיני הדובר בשעת דיבורו. מר לייבל מציע לפרש שתי הסעיפים — שתי הרגליים, על־פי האשורית *v* sepa = רגליים: עד מתי תהיו דומים למי שמהלך כפיסח שתי רגליו.

אולי היינו יכולים לקבל פירוש זה, לולי בא הפועל פסח עוד פעם באותה פרשה (פסוק כו): „ויפסחו על המזבח אשר עשה“.

מציאות הצורות ו־פִּסְחוּ ופִּסְחִים בפרשה תיאורית אחת מקרבת את הרעיון, שפועל אחד לפנינו: הוא ו־פִּסְחוּ, הוא פסחים.

אין אנו יודעים מה טיבה של פעולת הפסיחה המובעת בפועל ו־פִּסְחוּ, אבל אחת נראה ברור: היא פעולה פולחנית, שעובדי הבעל היו מבצעים כחלק מן העבודה לבעל, כפעולת ההתגודדות הנזכרת בפסוק כח: „ויתגדרו כמשפטם בחרבות וברמחים עד שפך דם עליהם“.

וכיוון שכן, אף המשפט „עד מתי אתם פסחים על שתי הסעיפים“ איננו ביטוי של משל, אלא הוא משפט תיאורי רגיל.